

Parcel·la rectangular delimitada per un sòcol de pedra i una fina reixa suportada per quatre pilons de pedra que arrenquen de les cantonades. A l'interior trobem un interessant podi dividit en un seguit de registres. Cal dir que l'entrada a la zona d'enterraments, que se situa sota rasant, no ens ha estat possible de trobar. Creiem que podria haver-hi una entrada disposada en un lateral de la parcel·la. És a dir, des de l'exterior, fet que no és innovador i que es repeteix en altres construccions funeràries d'aquest recinte.

Tot i que és difícil fer-ne una atribució estètica, el cert és que el podi conté elements clàssics i un regust solemne, monumental i de severitat que recorda algunes de les obres de

l'antiguitat i per això hi veiem un regust historicista. No obstant això, també podríem parlar d'una construcció realitzada segons les pautes de l'art modern, genèric, corresponent a les últimes dècades del segle XIX.

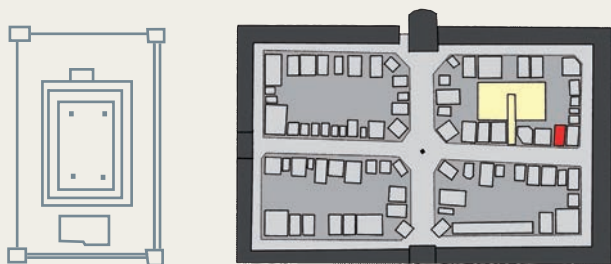
Al registre inferior del podi apreciem unes figures que recorden les petxines, tan utilitzades durant el renaixement i el barroc. Al cos central veiem un gran guarniment mitjançant sanefes florals i el motiu *tempus fugit* dins d'un espai triangular que ajuda a donar-hi dinamisme. Finalment, el registre superior ens ofereix un piló esvelt i amb formes arrodonides que es va alleugerint a la part més alta i que és coronat per una creu llatina. El piló conté decoració de corones funeràries de pedra en relleu.

Illa 1, núm. 2

Tipus: Panteó | Estat: Bo
Documentació: AML, Cementiri, Llibre "Panteones y sepulturas", reg. 2
Materials: Pedra, marbre
Estil: Postmodern-funcionalista | Cronologia: 1897

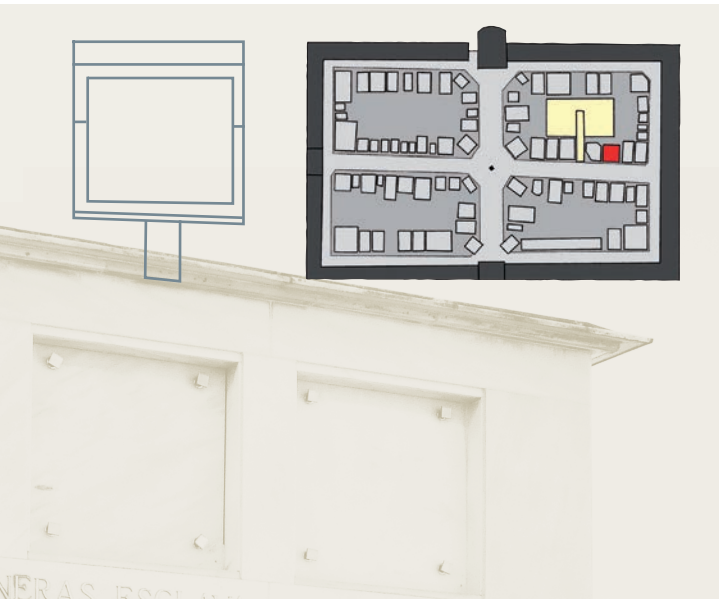
Panteó clarament definit com a postmodern i amb una datació al voltant de les últimes dècades del segle xx. Tenim evidències que fan pensar que va ser construït al damunt d'una parcel·la que ja contindria algun tipus d'estructura funerària des del final del segle XIX. Sabem que una creu (potser crucifix) existent en aquest recinte va ser transportada al conjunt AN-2-12/35 i que el sòcol actual del panteó encara manté elements originals. El panteó és un cub de marbre de colors terro-

sos i amb una única obertura frontal. Al darrere hi ha una finestra de forma rectangular. Les parets del conjunt són llises i destaquen especialment les línies i els angles rectes. Els enterraments es realitzen sobre rasant en un espai ampli i lluminós que queda totalment subordinat a la funció funerària. No hi ha cap tipus de decoració ni cap senyal que existeixi un pla per atorgar altres funcions al recinte (rituals, de recolliment). Ens trobem davant d'un clar exemple de l'arquitectura moderna.

Illa 1, núm. 3

Tipus: Panteó | Estat: Bo
Documentació: AML, Cementiri, Llibre "Panteones y sepulturas", reg. 3
Materials: Maó, marbre
Estil: Postmodern-funcionalista | Cronologia: 1962

Més que un panteó, podríem dir que ens trobem davant d'una estructura de nínxols agrupats.

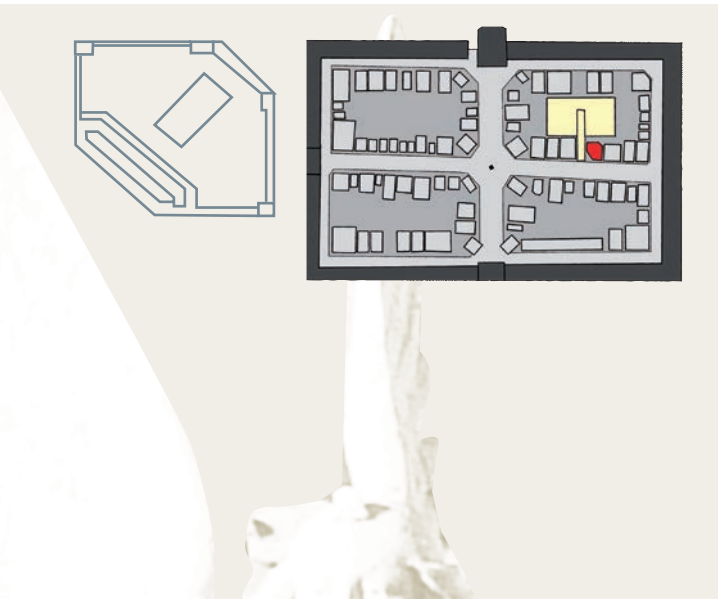
Estilísticament el conjunt es defineix com a postmodern i clarament funcionalista ja que no hi ha cap element o volum que no respongui a una necessitat purament funcional d'acollir els cossos d'una congregació religiosa.

El conjunt, per tant, presenta unes línies simples, basades en angulacions rectes. Les parets són completament llises, sense cap tipus de concessió a la plasticitat. En un dels laterals hi ha una estilitzada creu llatina. El color blanc del marbre hi atorga un toc una mica fred, afavoreix la sensació de receptor i no de lloc d'acolliment.

Illa 1, núm. 4

Tipus: Tomba | Estat: Bo
Documentació: AML, Cementiri, Llibre "Panteones y sepulturas", reg. 4
Autor: Josep Orpinell, constructor de Barcelona; C. Capdevila, forjat
Materials: Pedra, marbre, ferro | Estil: Modern | Cronologia: 1898

Tombadeplantahexagonaldelimitadatanper un forjat ostentós suportat per uns pilons de ferro molt destacables, com per un mur baix perimetral. L'entrada al lloc d'enterrament, situada sota rasant, es realitza mitjançant la llosa de marbre situada al centre de la tomba. Al costat posterior trobem uns esglaons que ens condueixen a una estela coronada per una gran creu llatina amb detalls florals als extrems dels braços.

No podem deixar de destacar l'escultura d'un àngel que apareix en un dels marges dels esglaons i que presenta una bella factura, tant en

l'expressió del rostre com en la composició del conjunt i especialment de les ales. Els complexos plects de la roba i l'escorç del cap, que mira cap a un lateral, augmenten la sensació de trobar-nos davant d'una peça destacada.

El conjunt, tot i que no és fàcilment atribuïble a cap estil concret, sí que sembla inserir-se en els corrents artístics del final del segle XIX i sembla presentar una certa proximitat amb postulats modernistes. Aquest monument funerari és un dels més elegants que hi ha al recinte municipal.

